

Sygn. akt VI A Ca 1497/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ryszard Sarnowicz

Sędziowie: SA Marcin Strobel (spr.)

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant: sekr. sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 11 sierpnia 2014 r.

sygn. akt XVII AmA 80/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 1497/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 grudnia 2012 r. (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów:

I. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., polegające na stosowaniu we wzorcu umownym zamieszczonym na stronie internetowej sklepu: (...) - Regulamin odbioru towaru w (...) postanowienia o treści: „Możliwość zwrotu towaru w ciągu 10 dni od daty zakupu przysługuje wyłącznie osobom fizycznym, które dokonały zakupu za pośrednictwem kuriera lub poczty”, co stanowi naruszenie art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 14 października 2012 r.

II. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. polegające na stosowaniu we wzorcu umownym zamieszczonym na stronie internetowej sklepu: (...) - Regulamin odbioru towaru w (...) – Zwrot zakupionego towaru w ciągu 10 dni – postanowienia o treści: „towar musi zawierać oryginalne opakowanie w idealnym stanie (nie mogą być naniesione żadne napisy klienta)”, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 5 ust. 1 i ust. 3 pkt 4 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 14 października 2012 r.

III. nałożył na przedsiębiorcę (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. karę pieniężną płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazów o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, za czyn określony w:

- 1) punkcie I sentencji decyzji, w wysokości 60 926 zł;
- 2) punkcie II sentencji decyzji, w wysokości 60 926 zł.

Przedmiotową decyzję zaskarżył powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. zarzucając jej:

1. naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 6, 7, 77 § 1, 80, 107 § 3 k.p.a., poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak rozważenia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz błędne uzasadnienie wydanej decyzji, ograniczające się do przytoczenia przepisów prawa i stwierdzenie, iż z analizy materiału dowodowego wynika, iż powód przy zawieraniu umów na odległość z konsumentami posługiwał się regulaminem zawierającym zakwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowienia podczas gdy w rzeczywistości zakwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowienia znajdowały się na stronie internetowej powoda w zakładce Pomoc w tzw. (...) (ang. (...)) tj. zbiorze często zadawanych pytań i odpowiedzi na nie, mające na celu udzielenie danemu użytkownikowi serwisu internetowego pomocy bez konieczności angażowania do tego jakichkolwiek osób.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) naruszenie art. 27 ust. 1 i 2 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 27 ust. 1 i 2 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, iż umieszczenie przez powoda informacji na stronie internetowej w zakładce Pomoc stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, a ponadto informacje te stanowią wzorzec umowny, którym powód posługuje się przy zawieraniu umów z konsumentami,

b) naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 oraz art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez nałożenie na powoda kary finansowej niewspółmiernej do rangi ewentualnie dokonanych naruszeń.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję w całości (pkt. 1) i zasądził od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 1360,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powołany wyżej wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w K. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży sprzętu komputerowego i elektroniki użytkowej przez Internet.

Kontrahentami powoda są konsumenci.

Prowadzona przez powoda działalność, w zakresie sprzedaży realizowana jest również za pośrednictwem tzw. „(...)”, które są salonami sprzedaży oraz punktami odbioru zamówionego za pośrednictwem strony internetowej towaru.

Dokonując zamówienia za pośrednictwem strony internetowej, konsument posiada możliwość wyboru opcji „odbior osobisty”, skutkującej rezerwacją danego produktu na 5 dni i w tym czasie może dokonać zakupu wybranego towaru bezpośrednio w wybranym „(...)”.

W związku z w/w działalnością powód na swojej stronie internetowej (...) w zakładce „Pomoc” zamieścił zbiór najczęściej zadawanych pytań wraz z odpowiedziami, wśród których znajdowały się następujące informacje: „Możliwość zwrotu towaru w ciągu 10 dni od daty zakupu przysługuje wyłącznie osobom fizycznym, które dokonały zakupu za pośrednictwem kuriera lub poczty” oraz: „towar musi zawierać oryginalne opakowanie w idealnym stanie (nie mogą być naniesione żadne napisy klienta)”.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2012 r., nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu postępowanie administracyjne przeciwko powodowi w związku ze stosowaniem przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na:

1. bezprawnym działaniu polegającym na naruszeniu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, tj. ograniczaniu praw konsumentów do odstąpienia od umowy i zwrotu towaru odbieranego w (...) w związku z zawarciem umowy na odległość, poprzez zamieszczenie na stronie internetowej sklepu: w Regulaminie odbioru towaru w (...) postanowienia o treści: „Możliwość zwrotu towaru w ciągu 10 dni od daty zakupu przysługuje wyłącznie osobom fizycznym, które dokonały zakupu za pośrednictwem kuriera lub poczty”,
2. bezprawnym naruszeniu art. 5 ust. 1 i ust. 3 pkt 4 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, tj. poprzez wprowadzenie w błąd konsumenta, w przypadku zwrotu zamówionego towaru, poprzez zamieszczenie na stronie internetowej sklepu: (...) w Regulaminie odbioru towaru w (...) postanowienia o treści: „towar musi zawierać oryginalne opakowanie w idealnym stanie (nie mogą być naniesione żadne napisy klienta)”.

Z dniem 14 października 2012 r. powód zaniechał publikowania w/w informacji na swojej stronie internetowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje uwzględnienie.

Zakwestionowane przez pozwanego postanowienia zostały bowiem zamieszczone w zakładce „Pomoc”, a nie w „Regulaminie sklepu (...)” zamieszczonym na stronie internetowej (...). Stanowią one odniesienie do najczęściej zadawanych przez klientów pytań i udzielanych im odpowiedziach. Informacje te nie stanowiły postanowień wzorca umowy w rozumieniu art. 384 k.c. Zostały one stworzone w celach informacyjnych dla osób korzystających ze strony internetowej powoda, a co za tym idzie nie stanowiły postanowień wiążącego strony stosunku umownego.

Wprawdzie informacje te były częściowo błędne, lecz nie wywierały one skutków obligacyjnych w stosunku do konsumentów, albowiem nie zostały one opracowane w celu zawierania umów i nie były inkorporowane do ich treści.

Wobec powyższego zdaniem Sądu I instancji, pozwany nie udowodnił, że powód stosował wzorzec umowny, który zawierałby niedozwolone postanowienia o treści wskazanej w zaskarżonej decyzji. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że powód dopuścił się praktyki, która naruszałaby zbiorowe interesy konsumentów w postaci określonej w zaskarżonej decyzji.

Przedmiotowe informacje mogły wpłynąć na faktyczne ograniczenie możliwości skorzystania przez konsumentów z przysługujących im uprawnień poprzez wprowadzenie ich w błąd, lecz tego rodzaju czyn, nie został objęty zaskarżoną decyzją.

W treści przedmiotowej decyzji pozwany uznał bowiem za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie polegające na stosowaniu we wzorcu umownym postanowień o określonej treści. Tak określone naruszenie nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu I instancji nie mógł on natomiast orzekać o praktyce przedsiębiorcy, która nie została objęta zaskarżoną decyzją, albowiem skutkiem takiego działania byłoby orzeczenie ponad żądanie.

Dla możliwości ukarania powoda, za praktykę polegającą na wprowadzeniu konsumentów w błąd konieczne byłoby przeprowadzenie postępowania administracyjnego, zgodnego ze standardami administracyjnoprawnymi, w sposób gwarantujący powodowi prawo do obrony – w tym poprzez prawidłowe określenie przedmiotu postępowania.

W powyższych okolicznościach Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję w całości.

Orzekając o kosztach postępowania powołał się na regulację art. 98 k.p.c.

Apelację od powołanego wyżej wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w części dotyczącej pkt. 1 - co do orzeczenia uchylającego zaskarżoną decyzję w pkt II i w pkt. III ppkt 2 oraz w części dotyczącej pkt. 2 – tj. co do orzeczenia o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 24 ust.1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędną wykładnię, a w efekcie jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu przez SOKIK w zakresie pkt II zaskarżonej decyzji, że brak jest podstaw dla stwierdzenia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3, poprzez stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej, polegającej na wprowadzeniu konsumenta w błąd tj. naruszeniu art. 5 ust. 1 i ust. 3 pkt 4 w związku art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, ponieważ pozwany nie udowodnił, że powód stosował wzorzec umowny, który zawierał niedozwolone postanowienie, a zatem błędne założenie, że stosowanie postanowień wzorca umownego, zawierającego kwestionowane postanowienie stanowi przesłankę praktyki z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy;

2. art. 5 ust. 1 i ust. 3 pkt 4 w związku art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w związku z art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o uokik, poprzez błędną wykładnię pierwszego z powołanych przepisów, a w efekcie jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu przez SOKIK w zakresie pkt II zaskarżonej decyzji, że zarzucona przedsiębiorcy nieuczciwa praktyka rynkowa jest realizowana przez przedsiębiorcę wskutek stosowania postanowień, które wiążą strony umowy stosunkiem obligacyjnym, gdy tymczasem, zdaniem pozwanego nieuczciwa praktyka rynkowa, polegająca na wprowadzeniu konsumenta w błąd, może mieć miejsce również w sytuacji, gdy postanowienie wprowadzające w błąd nie ma charakteru wiążącego strony umowy;

3. naruszenie art. 5 ust. 1 i ust. 3 pkt 4 w związku art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, poprzez błędną wykładnię tego przepisu, a w efekcie jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu przez SOKIK w zakresie pkt II zaskarżonej decyzji, iż nie zaszyły przesłanki, do stwierdzenia stosowania tej praktyki, pomimo dokonanych przez SOKIK ustaleń, iż przedmiotowe informacje były przynajmniej częściowo błędne oraz, że mogły faktycznie wpłynąć na ograniczenie możliwości skorzystania przez konsumentów z przysługujących im uprawnień,

4. art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o uokik, polegającej na przyjęciu, że w sprawie nie zaszły okoliczności warunkujące nałożenie na powoda kary pieniężnej za dopuszczenie się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów opisanej w pkt II zaskarżonej decyzji;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 232 i 233 § 1 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie postępowania dowodowego zmierzającego do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i poprzestanie wyłącznie na zbadaniu wadliwości administracyjnego postępowania w zakresie dowodów, bez przeprowadzenia "własnego" postępowania dowodowego, gdy tymczasem Sąd I instancji był do tego zobowiązany, skoro uznał, że dotychczasowe dowody są niewystarczające dla wyjaśnienia sprawy;
- art. 321 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji, że wydanie orzeczenia merytorycznego, w zakresie praktyki przedsiębiorcy, która nie została objęta zaskarżoną decyzją, skutkowałoby orzeczeniem ponad żądanie, gdy tymczasem rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji o stosowaniu przez powoda praktyki naruszającej zbiorowy interes konsumentów dotyczyłoby takiej samej praktyki, jak praktyka zarzucona przedsiębiorcy w postanowieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego i stwierdzona w zaskarżonej decyzji.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania co do pkt II i pkt III ppkt. 2 zaskarżonej decyzji oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I instancję, stosowanie do wyniku apelacji, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed II instancją, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w powołanym wyżej zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, a uznając je za prawidłowe przyjmuje za własne.

Odnosząc się do poniesionych w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji poczynił własne i odmienne od powołanych w postępowaniu administracyjnym, ustalenia faktyczne, dotyczące działania powoda, zarzucanego mu przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej decyzji, stwierdzając, iż wskazane tak w pkt. I jak II zaskarżonej decyzji działanie powoda, nie miało w istocie miejsca, albowiem ten nie stosował żadnego ze wskazanych w sentencji decyzji postanowień we wzorcu umownym.

Tego rodzaju okoliczności zostały przy tym przyznane przez pozwanego, i jako takie nie wymagały dowodu.

Niezasadnym jest, zatem twierdzenie, jakoby Sąd I instancji nie poczynił własnych ustaleń faktycznych, a nadto, że spoczywał na nim obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego zmierzającego, jak zdaje się wywodzić apelujący, do ustalenia czy inne, niewskazane w sentencji decyzji działanie przedsiębiorcy, mogło wypełniać przesłanki nieuczciwej praktyki rynkowej naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Jak to już wyżej wskazano pomiędzy stronami bezspornym jest bowiem, iż pozwany nie stosował żadnego z w/w postanowień we wzorcu umownym, zaś odpowiadające treści wskazanej w powołanej wyżej decyzji informacje, zostały przez niego zamieszczone na stronie internetowej w zakładce „Pomoc”, stanowiącej zbiór najczęstszych pytań konsumentów i udzielanych im odpowiedzi. Jak zatem słusznie wskazał Sąd I instancji, takie działanie, polegające na podaniu nieprawdziwych, czy wprowadzających w błąd informacji, nie było działaniem zarzucanym powodowi przez

organ w sentencji zaskarżonej decyzji, a co za tym idzie nie podlegało ocenie w ramach jej merytorycznej kontroli, dokonywanej przez sąd, na skutek wniesionego przez powoda odwołania.

Przedmiotem oceny Sądu I instancji, w ramach postępowania wywołanego wniesieniem odwołania, była bowiem merytoryczna kontrola zasadności rozstrzygnięcia zawartego w sentencji zaskarżonej decyzji, zawierającej opis zarzucanego przedsiębiorcy działania, ocenionego przez organ, jako działanie naruszające zbiorowe interesy konsumentów, dokonywana w świetle przesłanek przewidzianych w przepisach prawa materialnego, a nie jak to twierdzi apelujący, ocena „wadliwości postępowania administracyjnego z zakresie przeprowadzonych w nim dowodów”.

Słusznie zatem Sąd I instancji uznał również, iż w jej ramach nie był on władny do oceny w istocie innego działania przedsiębiorcy, aniżeli opisane w sentencji decyzji, i zakwalifikowania go na tej samej podstawie, jako działanie naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Takie działanie byłoby bowiem wkroczeniem w rolę organu, zmierzającą do pierwotnej oceny określonego zachowania przedsiębiorcy, jako oddziaływania wypełniającego znamiona czynu naruszającego zbiorowe interesy konsumentów, abstrahując od treści sentencji decyzji poddanej kontroli sądowej. Innymi słowy takie działanie sądu poddawałoby w istocie ocenie inny czyn, aniżeli zarzucany powodowi w zaskarżonej decyzji, sankcjonując nałożoną na niego karę, za inne działanie aniżeli określone w treści decyzji. Sam fakt, iż to, mogło stanowić działanie naruszające zbiorowe interesy konsumentów (wprowadzając ich w błąd), nie stanowi bowiem podstawy do zmiany decyzji, albowiem ta prowadziła do przypisania powodowi innego niż określone w sentencji decyzji działania i uznania go za czyn naruszający zbiorowe interesy konsumentów.

Wskazać zaś należy, iż przedmiotem postępowania w sprawie odwołania od decyzji Prezesa UOKiK, jest wydana przez w/w organ decyzja i jej merytoryczna kontrola.

W orzeczeniu kończącym postępowanie w tego rodzaju sprawie – stosownie do art. 479^{31a} k.p.c. – sąd nie rozstrzyga zatem bezpośrednio o stosunkach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów, ale o oddaleniu odwołania od konkretnej decyzji Prezesa UOKiK, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia (§ 1), a w razie uwzględnienia odwołania (§ 3), zaskarżoną decyzję albo uchyla albo zmienia w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy (patrz tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 marca 2010 r. III SK 33/09 – OSNP 2011/19-20/265).

W orzecznictwie istnieje utrwalony już pogląd, stosownie do którego weryfikacja sądowa decyzji Prezesa, dotyczących nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę, powinna odbywać się z uwzględnieniem standardów obowiązujących w postępowaniu karnym ze względu na konieczność zapewnienia w polskim porządku prawnym skuteczności przepisom Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (patrz tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 r. sygn. akt III SK 1/10 oraz wyroku z dnia 21 września 2010 r. sygn. akt III SK 8/10).

Realizacja gwarancji wynikającej z art. 6 ust. 3 powołanej wyżej konwencji, wymaga zaś aby zawarte w sentencji decyzji rozstrzygnięcie było jednoznaczne, pełne i zrozumiałe, co w przypadku decyzji nakładającej karę pieniężną oznacza również konieczność precyzyjnego określenia tego, za co kara została nałożona, celem zapewnienia ukaranemu podmiotowi możliwości obrony jego praw (porównaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 maja 2009 r. sygn. akt. VI ACa 1617/08).

W związku z powyższym uznać należy, iż w ramach postępowania z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną, za dopuszczenie się czynu nieuczciwej konkurencji, nie jest możliwe dokonanie zmiany opisu czynu, za jaki została nałożona kara na inny niż wskazany w sentencji zaskarżonej decyzji (a więc inny niż wskazane w przedmiotowej decyzji: „stosowanie we wzorcu umownym zamieszczonym na stronie internetowej sklepu (...) - Regulaminie odbioru towarów (...) – Zwrot zakupionego towaru w ciągu 10 dni - postanowienia o treści: „towar musi zawierać oryginalne opakowanie w idealnym stanie (nie mogą być naniesione żadne napisy klienta)”).

Zmiana opisu czynu, za który na powoda nałożono karę pieniężną, poprzez wskazanie, iż znamiona zarzucanej mu niedozwolonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wyczerpuje sam fakt zamieszczania na stronach internetowych w/w tekstu, jako informacji mogących wprowadzać konsumentów w błąd, jak słusznie wskazał Sąd

I instancji, była by zatem, z powołanych wyżej przyczyn, orzeczeniem ponad żądanie (zważywszy na opisany wyżej przedmiot niniejszego postępowania), a nadto naruszeniem praw powoda do obrony przed tego rodzaju zarzutem, niebędącym w istocie przedmiotem rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji.

W konsekwencji za chybione uznać należy, oba powołane w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego.

Na uwzględnienie nie zasługują również powołane w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelującego, podstawą uchylenia zaskarżonej decyzji przez Sąd I instancji nie było uznanie, iż przesłanką stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jest stosowanie przez powoda postanowień wzorca umownego, zawierającego kwestionowane postanowienia lecz uznanie, iż zarzucany mu czyn w ogóle nie miał miejsca, a więc stwierdzenie braku opisanego w sentencji zaskarżonej decyzji czynu, które wykluczało tym samym możliwość jego oceny jako praktyki, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodzić należy się natomiast z pozwanym, iż wprowadzenie konsumentów w błąd, na skutek publikacji nieprawdziwej informacji, co do zasady, może być oceniane jako niedozwolona praktyka rynkowa, jeżeli wpływa ono na podejmowanie przez konsumentów istotnych decyzji dotyczących umowy, lecz to, samo w sobie, nie może rodzić skutku w postaci oddalenia odwołania od decyzji, której przedmiotem nie było stwierdzenie, iż powód dopuścił się tego rodzaju czynu, lecz właśnie czynu, którego istotą było stosowanie we wzorcu umownym postanowienia o treści wskazanej w sentencji decyzji, które w konsekwencji może wyczerpywać również znamiona praktyki, o której mowa w art. 5 ust. 1 i 3 pkt. 4 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, iż publikowane na stronie internetowej powoda informacje, jakkolwiek mogły wprowadzać w błąd konsumentów i mieć istotny wpływ na ich decyzje dotyczące umowy z powodem, to jednak okoliczność ta nie mogła wpływać na prawidłowość i zasadność samej decyzji, skoro ta oparta była na stawianym pozwanemu zarzucie stosowania niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w postaci stosowania określonego wzorca umownego, którego ten w istocie nie stosował.

W konsekwencji za prawidłowe uznać należy wnioski Sądu I instancji, iż w odniesieniu do opisanego w sentencji decyzji czynu, brak było podstaw do uznania go za stosowaną przez powoda niedozwoloną praktykę rynkową.

Wobec powyższego za chybione uznać należy zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 5 ust. 1 i 3 pkt. 4 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

Wreszcie za chybiony uznać również należy zarzut naruszenia art. 106 ust. 1 pkt. 4 o ochronie konkurencji i konsumentów.

Skoro powód, co przyznaje pozwany, nie dopuścił się czynu opisanego w sentencji decyzji, to brak jest podstaw do nałożenia na niego kary pieniężnej, uzależnionej od dopuszczenia się takiego naruszenia. Jak to zaś wyżej wskazano, za jej nałożeniem nie może przemawiać jedynie fakt, iż inny czyn który mógłby być wyodrębniony w ramach przypisanego powodowi zachowania, mógłby być oceniany, jako czyn mieszczący się w ramach powołanej wyżej regulacji, skoro nie był on przedmiotem rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji.

W powyższych okolicznościach, z opisanych wyżej przyczyn, i ten zarzut apelacji uznać należy za chybiony.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, a wywiedziona od niego apelacji, jako bezzasadna, podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego w pkt. 2 sentencji wyroku, obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda, będącego radcą prawnym, ustalone w wysokości odpowiadającej najniższej stawce przewidzianej w § 12 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. Nr 490 za 2013 r.), z uwzględnieniem nakładu pracy pełnomocnika, uzasadnia przepis art. 99 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.